

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/ 366 /2019/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

28/2020. (I. 30.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ 2019. szeptember 9-én személyesen előterjesztett panaszja alapján indult eljárásban 2020. január 30-án megtartott zárt ülésén hozott állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2019. szeptember 9-én, a Testület panaszirodáján személyesen terjesztett elő panaszt a vele szemben 2019. augusztus 25-én foganatosított rendőri intézkedéssel szemben

I.

1) A panaszos előadta, hogy 2019. augusztus 25-én reggel 7 óra körül történt a sérelmezett rendőri intézkedés vele szemben, a * kerületi L. áruház parkolójában.

A megjelölt napon a panaszos lement a boltba vásárolni, a 15 éves unokáját egyedül hagyva (ő vigyázott rá). A három kutyáját eközben a gépkocsiban hagyta, de minden ablakot letekert ezt megelőzően. A mozgássérült parkolóban parkolt le, a gépkocsi szélvédőjén hagyta az édesapja nevére szóló mozgássérült igazolvány fénymásolatát.

Mire visszatért a vásárlásból, három egyenruhás rendőr (két férfi és egy nő) vette körül a gépkocsit, az egyik rendőr azonosító száma * volt. A rendőrök az azonosításra vonatkozó kötelezettségüket nem teljesítették, hanem csak annyit közöltek, hogy a kutyákat elvitetik, mivel a panaszost előállítják a szabálytalan parkolás miatt. Közölték azt is, hogy jogtalanul használta a

^{1 1 1} Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

mozgássérült igazolványt. Jogszabályi hivatkozások nem hangzottak el. A panaszos teljesen együttműködő volt, kényszerítő eszközt vele szemben nem alkalmaztak.

7 óra 45 perc körül a kutyákat a helyszínre érkező állatvédelmi járőrszolgálat elvitette. A panaszosnak nem engedték meg, hogy telefonáljon annak érdekében, hogy a 300 méterre lakó nagyobbik lányának szóljon, hogy vigye magával a kutyákat. A rendőrök azt közölték, hogy ha lenne a panaszosnál telefon, azzal telefonálhatna, de a rendőrök nem voltak hajlandóak felhívni a lányát. Érkezett egy vásárló a parkolóba, akit a panaszos megkért volna, hogy intézze el ő a hívást, de ezt sem engedték a rendőrök. Miután a kutyákat elszállították, a panaszost szolgálati gépkocsival a rendőrkapitányságra szállították.

Beérve a rendőrség épületébe, felvitték a panaszost az 5. emeletre, ahol a fogdában helyezték el. A helyiségben meleg volt, továbbá előzőleg festhettek olajfestéssel, amitől a panaszos rosszul lett. A panaszos gyógyszeres kezelésre is szorul (a gyógyszert reggel 8 óra körül kellett volna bevennie). Jelezte a rendőröknek, hogy rosszul van, kérte, hogy a kis ablakot hagyják legalább nyitva, de nem reagáltak rá. A panaszos feltehetően elveszítette az eszméletét is pár pillanatra. Amikor magához tért, a rendőrnő közölte, hogy értesítették a mentőket, de legalább két óra, mire odaérnek. A panaszos később ismét dörömbölt az ajtón, mert nagyon rosszul volt (halálfélelme volt). Ezzel összefüggésben előadta azt is, hogy pánikbetegsége van, jelenleg is ezzel összefüggésben orvosi kezelés alatt áll. A férfi rendőr is fenyegetően lépett fel a panaszossal szemben.

A rendőrnő később megkérdezte, hogy elszívna-e a panaszos egy cigarettát. A panaszos ezt elfogadta. A tetőterazon cigarettáztak a rendőrnővel. Ezt követően visszakísérték a fogdára. Ekkor a panaszos már a mosdónál megmosta az arcát és várta, hogy mi fog történni. A fogdán legalább másfél órát tartózkodott, ez alatt az idő alatt vele szemben semmilyen érdemi intézkedés nem történt.

Később a „nyomozókhoz” vitték le „kihallgatásra”. Ezek a rendőrök nagyon normálisan viselkedtek. A rendőrnő még ekkor is azt mondta, hogy még vissza fog kerülni az emeletre a panaszos.

A panaszos lánya időközben megérkezett a rendőrségre. Tőle is megkérdezték a rendőrök, hogy a panaszos pánikbeteg-e. A panaszos előadta, hogy a kisebbik lányát telefonon 9 óra 30 perc körül értesíthették a rendőrök (a panaszos fejből csak ennek a személynek a telefonszámát ismeri).

A panaszos kutyáinak őrzése miatt 75.000 forintot kért az állatvédelmi járőrszolgálat, amiről nem akartak számlát adni, végül 25.000 forintról adtak számlát, amit a panaszos nagyobbik lánya befizetett azonnal.

A panaszos az alábbiakat sérelmezte:

- a rendőrök nem tettek eleget az azonosításra vonatkozó kötelezettségüknek,
- nem közölték a rendőri intézkedés okát, célját, csak azt mondták, hogy szabálysértést követett el, jogszabályi hivatkozások nem hangzottak el,
- a rendőri hangnemet, bánásmódot, azon rendőrök részéről, akik a helyszínen intézkedtek, és utóbb a fogdai őrzés alkalmával is jelen voltak,
- az előállítás, fogvatartás fent ismertetett körülményeit, és az orvosi ellátás hiányát.

A Testület a panasz alapos kivizsgálása, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az illetékes rendőri szervtől, valamint kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumok és a konkrét kérdésekkel kapcsolatos rendőrségi álláspont megküldését. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) Dr. Gy. T. r. ezredes 2019. október 14-ei átiratában az alábbiakat rögzítette az intézkedéssel kapcsolatban.

T. T. r. zászlós, A. G. r. főörzsőrmester és H. F. r. őrmester 2019. augusztus 25-én, szolgálatteljesítésük során, 7 óra 30 perc körüli időben a * kerületi L. áruház parkolóját ellenőrizték a gépjárművekkel kapcsolatos bűncselekmények megakadályozása és az ilyen bűncselekményt elkövető személyek elfogása érdekében.

Ellenőrzésük során az áruház előtt lévő három darab mozgáskorlátozott személyek számára fenntartott parkolóhelyek egyikén parkolt a panaszos személygépjárművével. A műszerfal bal oldalára, a vezető oldali ülés előtti részre ki volt helyezve egy mozgáskorlátozott személyek részére kiállított parkolási engedély. A rendőrök a gépjármű mellett várakoztak 5 percet, majd megérkezett a panaszos gyalogosa. Ekkor a r. zászlós a jogosultság ellenőrzése céljából intézkedést kezdeményezett, megkérdezve a panaszost, hogy ő parkolt-e a gépjárművel a mozgáskorlátozott személyek részére fenntartott parkolóban, melyre igen volt a válasza. Ezt követően a jármű vezetőjét a saját és a gépjármű okmányainak átadására szólította fel, melynek a panaszos eleget tett.

A r. zászlós közölte a panaszossal az intézkedés okát, amelyre a mozgáskorlátozott igazolvánnyal való gyakori visszaélés miatt került sor. A rendőr felszólította továbbá a panaszost a mozgáskorlátozott parkolási igazolvány (továbbiakban: rokkant kártya) átadására, amelynek a panaszos eleget tett. Az iratokból megállapítást nyert, hogy a panaszos személyazonossága, valamint az, hogy a rokkant kártya V. T. nevére kiállított kártya fénymásolata. A panaszos úgy nyilatkozott, hogy az igazolvány nevelőapja részére lett kiállítva, aki nincs ott a parkoló területén, vidéken tartózkodik. A panaszos továbbá elmondta, hogy a kártya mindig ki van helyezve az első szélvédő elé, mivel a nevelőapját ő szokta szállítani. Arra a kérdésre, hogy miért a mozgáskorlátozottak részére fenntartott helyre parkolt le, nem válaszolt. Azt azonban elismerte a panaszos, hogy a parkolási igazolványt jogosulatlanul használta, elmondta továbbá, hogy a kártyát ő fénymásolta le, mert korábban a kártya miatt törték fel az azzal használt gépjárművet, az eredeti példány a nevelőapjánál van.

A r. zászlós közölte a panaszossal, hogy cselekményével bűncselekményt valósított meg, ezért a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 33.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, szándékos bűncselekmény elkövetése miatt elő fogja állítani a rendőrkapitányságra, a további nyomozati cselekmények elvégzése céljából, amelyet a panaszos tudomásul vett. A rendőr tájékoztatta továbbá az Rtv. 20.§ (2) bekezdés második fordulata alapján, az intézkedéssel szembeni Rtv. 92.§ szerinti panasztételi lehetőségéről és az előterjesztésre nyitva álló határidőről, melyet a panaszos szintén megértett és tudomásul vett.

A panaszos által használt gépjármű utasterében 3 darab kutya volt, ezért telefonon értesítették a K. Állatvédelmi Járőrszolgálatot, akik 7 óra 40 perckor a helyszínről a kutyákat elszállították megőrzés céljából a B. utca 1. szám alá.

A panaszos figyelmét a helyszínen Cs. V. az állatvédelmi szolgálat önkéntese tájékoztatta, hogy a fent említett címen a 3 kutyát átveheti azok tárolási és elszállítási díjának megfizetését követően, melyet megértett és a tudomásul vett.

A panaszos a helyszínen szeretne volna értesíteni a lányát, azonban a mobiltelefon készüléke le volt merülve, az intézkedést fogantató rendőrök azonban szolgálati mobiltelefon készülékről ezt nem tették meg a nyomozás érdekeire való tekintettel. A bűncselekmény elkövetőjének elfogása esetén a nyomozati érdekre való tekintettel a kiértesítést a kapitányságra való beérkezést követően, a szolgálatirányító parancsnok hajtja végre, a nyomozást lefolytató személlyel történt egyeztetést követően.

A helyszínen előzetes figyelmeztetést követően H. F. r. őrmester hajtott végre ruházat átvizsgálást, amelynek során közbiztonságra különösen veszélyes eszköz, valamint más, bűncselekményből származó tárgy, vagy eszköz nem került elő.

A panaszost beszállították a rendőrkapitányságra, ahol a szolgálatirányító parancsnok engedélyével sérülés- és panaszmentesen a r. főtörzsőrmester és a r. őrmester felkísérte az előállító egységbe. Az egységbe 8 óra 20 perckor fogadták be, ennek során többször nyilatkoztatták az egészségügyi állapotára vonatkozóan, valamint, hogy szeretné-e, hogy valakit értesítsenek az ott tartózkodásáról.

Az egészségügyi állapotára vonatkozóan nem mondta, hogy rendszeresen gyógyszert szedne, vagy bármilyen egészségügyi panasza lenne, a letétjében sem volt gyógyszer. A kiértesítéssel kapcsolatosan pedig közölte, hogy lányát értesítsék ki, amely 8 óra 35 perckor meg is történt, melyről tájékoztatták a panaszost.

A befogás során tájékoztatták a panaszost arról, hogy mi az eljárás menete, mi fog történni, és arról is, hogy az előállítás időtartama maximum 12 óra lehet, továbbá, ha valami gondja van a zárkában, kopogjon.

A befogadásánál végig jelen volt a r. főtörzsőrmester és a r. őrmester, akik végig normális hangnemben beszéltek a panaszossal, támadó magatartást nem tanúsítottak.

A panaszos a befogadást követően körülbelül 20 perccel később kopogott is a zárka ajtaján, amelyre a r. őrmester rendkívüli órával reagált és rögtön kivitte dohányozni. A panaszos dohányzás közben sem mondta, hogy egészségügyi problémája lenne, csak annyit közölt, hogy meleg van a zárkában. Az ablakok a zárkában résnyire nyitva voltak, a szellőzés miatt, festékszag pedig nem terjedt, mivel körülbelül 2 hónappal korábban befejezték a felújítást.

A panaszost D. L. r. őrnagy vitte le a kihallgatásra, majd ezt követően visszavitte az előállító egységbe letéti tárgyainak a visszaadása érdekében. Az előállító egységből 10 óra 35 perckor szabadult, az előállításról készült igazolást pedig 10 óra 40 perckor írta alá.

Az igazolás kiadásánál nyilatkoztatták, hogy az előállítás időtartama alatt sérülése, vagy panasza keletkezett-e, melyre a nem választ húzta alá és hitelesítette aláírásával.

2) A 2019. augusztus 25-én készült jelentés elfogás végrehajtásáról című dokumentum az alábbiakat tartalmazza az ügygel kapcsolatban.

A panaszossal szemben az Rtv. 29.§ (1) bekezdés a) pontja szerint igazoltatást, az Rtv. 31.§ (1) bekezdése szerint személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálását, valamint az Rtv. 33.§ (1) bekezdés a) pontja szerint szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten érést követő elfogást fogantatóítottak. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

A fent megjelölt intézkedési időpontban az intézkedő rendőrök észlelték, hogy a L. áruház előtt lévő három darab mozgáskorlátozott személyek számára fenntartott parkoló helyek egyikén parkolt a panaszos gépjárműve, műszerfalának bal oldalára ki volt helyezve egy

mozgáskorlátozott személyek részére kiállított parkolási engedély. Az intézkedők a gépkocsi mellett vártak 5 percet, majd az áruház kijáratán keresztül megérkezett a panaszos, gyalogosan. A rendőr napszaknak megfelelő köszönés után nyilatkozta, hogy ő parkolt-e a mozgáskorlátozott parkolóban, melyre igennel válaszolt. Ezt követően a rendőr a személyt a saját és a gépkocsi okmányainak átadására szólította fel, melynek eleget tett. A rendőr közölte a panaszossal az intézkedés okát, amelyre a mozgáskorlátozott igazolványokkal történő gyakori visszaélés miatt került sor. A rendőr felszólította a panaszost az igazolvány átadására, amely ekkor még mindig a gépjárműben volt. A panaszos adatait a rendőr az átadott okmányokból állapította meg. A parkolási engedély V. T. nevére volt kiállítva. A panaszos úgy nyilatkozott, hogy az igazolvány nevelőapja nevére lett kiállítva, aki nincs ott a pihenő területén, vidéken tartózkodik. A panaszos továbbá elmondta, hogy a kártya mindig ki van helyezve az első szélvédő elé, mivel nevelőapját ő szokta szállítani. A kérdésre, hogy miért a mozgáskorlátozott parkolóhelyre parkolt be nem válaszolt. A panaszos elismerte, hogy a parkolási igazolványt jogosulatlanul használta. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a panaszos által használt parkolási igazolvány egy színes fénymásolat. A panaszos elmondta, hogy a kártyát ő fénymásolta le, eredeti, érvényes példánya nevelő apjánál van, mert korábban a kártya miatt törték fel az azzal használt gépkocsit.

A rendőr közölte a panaszossal, hogy cselekményével bűncselekményt valósított meg, emiatt a kerületi kapitányságra előállítják a további nyomozati cselekmények elvégzése céljából. Ezt követően a panaszost a rendőr a helyszínen elfogta, a panaszos a tájékoztatást tudomásul vette.

Mivel a gépjármű utasterében 3 darab kutya volt elhelyezve, ezért telefonon értesítették a K. Állatvédelmi Járőrszolgálatot, akik 7 óra 40 perckor a helyszínről elszállították a kutyákat megőrzés céljából a B. utca 1. szám alá.

A panaszos figyelmét Cs. V. az állatvédelmi szolgálat önkéntese tájékoztatta, hogy a kutyákat átveheti azok tárolási és elszállítási díjának megfizetését követően, melyet a panaszos megértett és tudomásul vett.

A jelentés további releváns információt nem tartalmaz, ezért az irat további ismertetésétől a Testület eltekint.

3) A 2019. augusztus 25-én készült igazolás szerint a panaszos a megjelölt napon 7 óra 30 perctől 10 óra 40 percig állt személyi szabadságot korlátozó rendőri intézkedés alatt.

4) A panaszos által kitöltött és aláírt nyilatkozat az alábbiakat rögzíti az előállító helyiségben történő elhelyezésével kapcsolatban.

A panaszos rögzítette, hogy egészségügyi állapotból adódó különleges étkezési, vagy egyéb igényei nincsenek. A panaszos rögzítette, hogy dohányzik, továbbá kérte hozzátartozója kiértesítését 8 óra 30 perckor, melynek a rendőrök rögtön eleget is tettek, 8 óra 30 perckor megtörtént kiértesítésről tájékoztatták a panaszost.

5) T. T. r. zászlós 2019. október 2-án készült kiegészítő jelentésében az alábbiak szerint válaszolta meg a Testület által feltett kérdéseket.

Az intézkedés kezdetekor a rendőr a panaszosnak napszaknak megfelelően köszönt, majd közölte nevét és rendfokozatát, jelvéyszámát, szolgálati helyét, beosztását és az intézkedés megkezdésének okát. Továbbá az intézkedés során viselt szolgálati egyenruha rendeltetésszerűen fel volt szerelve rendőrségi egyedi azonosítóval ellátott jelvénnel, valamint himzett névkitűzővel és karjelvénnel, valamint rendfokozati jelzéssel.

Miután a helyszínen megállapítást nyert, hogy a panaszos jogosulatlanul használta a mozgáskorlátozott parkolóhelyet, ezért a rendőr tájékoztatta, hogy ezen cselekményével bűncselekményt követett el, okirattal történő visszaélés miatt elő fogják állítani a kerületi rendőrkapitányságra további intézkedések megtétele céljából. Szabálysértésről szó sem esett, mivel a panaszos fenti cselekményével bűncselekményt követett el.

Az intézkedés során a rendőr és kollégái mindvégig normál hangnemben beszéltek a panaszossal, vele szemben nem lépett fel egyik rendőr sem fenyegetően. A panaszos az intézkedés során együttműködő volt, ezért kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

Az intézkedés során A. G. r. törzsőrmester intézkedett a panaszos beleegyezésével a kutyák elszállításáról és őrzéséről. A helyszínen a panaszosnak nem tiltották meg, hogy mobiltelefonon értesítse a lányát az előállítás miatt, de mivel a telefon akkumulátora lemerült, így azt megtenni nem állt módjában. Ezt követően a rendőr a nyomozati érdekekre hivatkozva közölte a panaszossal, hogy az előállítását követően a kerületi rendőrkapitányságon a szolgálatirányító fogja kiértésíteni az általa megjelölt személyt, a nyilatkozata alapján.

A jelentés további releváns információt nem tartalmaz, ezért az irat további ismertetésétől a Testület eltekint.

A jelentés további releváns információt nem tartalmaz, ezért az irat további ismertetésétől a Testület eltekint.

6) H. F. r. őrmester az alábbi, eddigiekhez képest kiegészítő információkat adta elő.

A panaszos őrzését a r. őrmester hajtotta végre, ő vitte fel az 5. emeletre a befogadó helyiségbe. Itt pontosan közölte a panaszossal, hogy mi fog történni, mik a szabályok. A befogadás során jelen lévő mindkét rendőr normális hangnemben beszélt a panaszossal, semmilyen támadó fellépés nem történt irányában. A panaszost nyilatkoztatták, hogy van-e bármilyen egészségügyi panasza, melyre a panaszos nemmel válaszolt (ezt alátámasztja a panaszos által kitöltött nyilatkozat is), a panaszos nem közölte, hogy bármilyen gyógyszert kellene szednie, vagy esetleg pánikbeteg lenne. A panaszosnál továbbá nem volt semmilyen gyógyszer, ami betegsége utalt volna. A dohányzásról is nyilatkoztatták, amire a válasza igen volt.

Ekkor a rendőr közölte a panaszossal, hogy a befogadás után (amire 8 óra 2 perckor került sor), lesz alkalma dohányozni, és ha esetleg lenne valami gondja, nyugodtan kopogjon a zárka ajtaján. A panaszos a befogadás után körülbelül 20 perccel később kopogott is a zárka ajtaján, és a rendőr rögtön kivitte dohányozni. A panaszos dohányzás közben sem mondta a rendőrnek, hogy valamilyen baja, panasza lenne, csak annyit közölt, hogy meleg van a zárkában. Ekkor a rendőr mondta neki, hogy nyugodtan mossa meg az arcát hideg vízzel, hátha az jól fog tenni, de az ablakok már résnyire nyitva voltak. A panaszos továbbá semmilyen festékszagot nem említett, ahogyan semelyik másik előállított személy sem.

A panaszost ezt követően visszakísérte a zárkába. A visszakísérést megelőzően a panaszos annyit kérdezett, mennyi időt vesz még igénybe, a rendőr pedig közölte vele, hogy ez a nyomozó kollégákon múlik, a meghallgatás idejéről még nem tud nyilatkozni. A rendőr közölte a panaszossal, hogy a meghallgatás után még vissza kell fáradni az 5. emeletre, hogy a letétezező tárgyait visszaadhassák neki. Ezután megtörtént a panaszos meghallgatása, majd visszakapta a személyes tárgyait és levitték az előállító helyiségből az ügyeletre, hogy megkapja az igazolását és végül távozhasson. A panaszos az igazolás kiadásánál nyilatkozott, hogy az előállítás időtartama alatt sérülése, vagy panasza nem keletkezett, amire a nem keletkezett választ húzta alá és hitelesítette aláírásával is.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikke szerinti személyes szabadsághoz való jogát, XIII. cikke szerinti tulajdonhoz való jogát, és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) Mivel a panaszos az intézkedés jogalapját nem kifogásolta, maga is elismerte, hogy jogosulatlanul használta a nem az ő nevére kiállított mozgáskorlátozott igazolványt, ezért a Testület elsőként azt értékelte, hogy a panaszos előállítása megfelelt-e a törvényi előírásoknak.

A panaszost, előadása szerint beérve a rendőrség épületébe, felvitték az 5. emeletre, ahol a fogdában helyezték el. A helyiségben meleg volt, továbbá előzőleg festhettek olajfestékkel, amitől a panaszos rosszul lett. A panaszos gyógyszeres kezelésre is szorul (a gyógyszert reggel 8 óra körül kellett volna bevennie). Jelezte a rendőröknek, hogy rosszul van, kérte, hogy a kis ablakot hagyják legalább nyitva, de nem reagáltak rá. A panaszos feltehetően elveszítette az eszméletét is pár pillanatra. Amikor magához tért, a rendőrnő közölte, hogy értesítették a mentőket, de legalább két óra, mire odaérnek. A panaszos később ismét dörömbölt az ajtón, mert nagyon rosszul volt (halálfélelme volt). Ezzel összefüggésben előadta azt is, hogy pánikbetegsége van, jelenleg is orvosi kezelés alatt áll ezzel összefüggésben. A férfi rendőr is fenyegetően lépett fel a panaszossal szemben.

A rendőrnő később megkérdezte, hogy elszívna-e a panaszos egy cigarettát. A panaszos ezt elfogadta. A tetőterazon cigarettáztak a rendőrnővel. Ezt követően visszakísérték a fogdára. Ekkor a panaszos már a mosdónál megmosta az arcát és várta, hogy mi fog történni. A fogdán legalább másfél órát tartózkodott, ez alatt az idő alatt vele szemben semmilyen érdemi intézkedés nem történt.

Később a „nyomozókhoz” vitték le „kihallgatásra”. Ezek a rendőrök nagyon normálisan viselkedtek. A rendőrnő még ekkor is azt mondta, hogy még vissza fog kerülni az emeletre a panaszos.

A rendőri dokumentációból megállapítható, hogy a panaszos őrzését H. F. r. őrmester hajtotta végre, ő vitte fel az 5. emeletre a befogadó helyiségbe. Itt pontosan közölte a panaszossal, hogy mi fog történni, mik a szabályok. A befogadás során jelen lévő mindkét rendőr normális hangnemben beszélt a panaszossal, semmilyen támadó fellépés nem történt irányában. A panaszost nyilatkoztatták, hogy van-e bármilyen egészségügyi panasz, melyre a panaszos nemmel válaszolt (ezt alátámasztja a panaszos által kitöltött nyilatkozat is), a panaszos nem közölte, hogy bármilyen gyógyszert kellene szednie, vagy esetleg pánikbeteg lenne. A panaszosnál továbbá nem volt semmilyen gyógyszer, ami betegségre utalt volna. A dohányzásról is nyilatkoztatták, amire a válasza igen volt.

Ekkor a rendőr közölte a panaszossal, hogy a befogadás után (amire 8 óra 2 perckor került sor), lesz alkalma dohányozni, és ha esetleg lenne valami gondja, nyugodtan kopogjon a zárka ajtaján. A panaszos a befogadás után körülbelül 20 perccel később kopogott is a zárka ajtaján, és a rendőr rögtön kivitte dohányozni. A panaszos dohányzás közben sem mondta a rendőrnek, hogy valamilyen baja, panaszja lenne, csak annyit közölt, hogy meleg van a zárkában. Ekkor a rendőr

mondta neki, hogy nyugodtan mossa meg az arcát hideg vízzel, hátha az jót fog tenni, de az ablakok már résznyire nyitva voltak. A panaszos továbbá semmilyen festékszagot nem említett, ahogyan semelyik másik előállított személy sem.

A panaszost ezt követően visszakisérte a zárkába. A visszakisérést megelőzően a panaszos annyit kérdezett, mennyi időt vesz még igénybe, a rendőr pedig közölte vele, hogy ez a nyomozó kollégákon múlik, a meghallgatás idejéről még nem tud nyilatkozni. A rendőr közölte a panaszossal, hogy a meghallgatás után még vissza kell fáradni az 5. emeletre, hogy a letéteztve lévő tárgyait visszaadhassák neki. Ezután megtörtént a panaszos meghallgatása, majd visszakapta a személyes tárgyait és levitték az előállító helyiségből az ügyeletre, hogy megkapja az igazolását és végül távozhasson. A panaszos az igazolás kiadásánál nyilatkozott, hogy az előállítás időtartama alatt sérülése, vagy panasza nem keletkezett, amire a nem keletkezett választ húzta alá és hitelesítette aláírásával is.

a) A panaszos elfogása, illetve előállítása valamennyi rendőrségi dokumentum szerint az Rtv. 33. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján történt. A hivatkozott törvényhely szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget: tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont elfogását, illetve előállítását.

A panaszos elismerte, hogy jogosulatlanul használta a nevelő apja részére kiállított mozgáskorlátozott igazolványt. Tekintettel arra, hogy a rendőrség szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenérésre hivatkozott, a Szolgálati Szabályzat 28. §-ának (1) bekezdése alapján a tettenérés helye szerint illetékes szervhez, a rendőrkapitányságra állították elő.

A hivatkozott elfogási, előállítási okkal kapcsolatban a Testület az alábbiakat rögzíti. Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozott-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 273. §-a alapján a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni, vagy ha erre nincs módja, a rendőrséget tájékoztatni. E rendelkezés megegyezik a korábban hatályos büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: korábbi Be.) 127. §-ának (3) bekezdésében foglaltakkal, ennek megfelelően a Testület irányadónak tartja a korábbi Be. kommentárjának vonatkozó megjegyzéseit, miszerint tettenérésnek minősül, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, úgyszintén az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy üldözés során elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. oldal].

A fentiekből kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve.

A tettenérés további, hasonló jelentőséggel bíró tartalmi elemét magyarázza a 13/2013. számú büntető elvi határozat (EBH 2013. B.13.). „A tettenérés feltételezi a bűncselekmény észlelését; és ahhoz képest a cselekményt éppen elkövetőnek, az éppen eltávozó elkövetőnek, és az eltávozó

elkövető üldözésből való elfogását, ekként visszatartását. Tettenérés alatt értendő, ha a cselekmény az adott személy – a tettenérő – szeme láttára, észlelése mellett történik; olyan fizikai közelségben, amikor reális lehetősége van az elkövetéshez férni, az elkövetőt elérni, az elkövető után eredni. Mindez a forró nyom, az időveszteség nélküli üldözés lehetősége; és éppen ezen alapul a társadalmi elismertsége.”

A Kúria idézett magyarázata alapján megállapítható, hogy a tettenérésnek a folyamatosság, a megszakítás nélküliség mellett szükségszerű eleme az is, hogy annak keretében sor kerüljön az elkövető fizikai ráhatással történő üldözésére, elfogására, visszatartására. Amennyiben az elkövető fentiek szerint leírt nyomon követhetősége megszakad, vagy ha vele szemben nem kerül sor – jellemzően fizikai ráhatással – üldözésre, visszatartásra, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

Minthogy az előállítás az egyik legsúlyosabb jogkorlátozással járó intézkedés, amelyre az Rtv. lehetőséget biztosít a rendőr számára, a Testület álláspontja szerint az ezen intézkedésekre irányadó rendelkezéseket – az Rtv. 2. §-ában foglalt, az emberi méltóság és általánosságban az emberi jogok védelmével kapcsolatos rendőrségi kötelezettség minél teljesebb érvényesülése érdekében – megszorítóan kell értelmezni, és különös gondossággal kell értékelni, megvalósulnak-e azok a körülmények, amelyeket az Rtv. 33. §-ának (1) bekezdése szerinti – azaz kötelező – szabadságelvonnás feltételeként a törvény megfogalmaz.

A Testület rendelkezésére álló dokumentumokból egyértelműen kiderül, hogy a panaszos is elismerte az általa elkövetett cselekményt, azt nem vitatta. Mindezekre tekintettel a Testület megítélése szerint a tettenéréshez szükséges folyamatosság, a cselekmény észlelése és az elfogás közötti megszakítatlanság megállapítható.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

Erre tekintettel a Testület, anélkül, hogy panaszos cselekményét megítélné, és minősítené – hiszen az hatáskörén kívül esik – úgy értékelte, hogy a rendőrök az elsődlegesen rendelkezésükre álló adatok alapján indokoltan döntöttek a panaszos elfogásáról, és azt követő előállításáról, attól eltekinteni nem tudtak.

A Testület megítélése szerint a panaszos előállítása jogszerűen és indokoltan történt, amellyel a panaszos személyes szabadsághoz való jogát jogszerűen korlátozta a rendőrség.

b) A panaszos előállításának időtartama kapcsán az alábbi megállapításokat tette a Testület.

A panaszos elmondása szerint másfél órán át tartózkodott úgy a rendőrségen, hogy vele szemben érdemi cselekményt nem fogantatosítottak.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) és (4) bekezdése rendelkezik az előállítás időtartamáról. Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart. Ha az előállítás időtartamának az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerinti meghosszabbítása válik szükségessé, ennek tényét és időtartamát a fogvatartottal – a személyi szabadság korlátozása 8. órájának lejártát megelőzően – szóban közölni kell, és a meghosszabbítás tényét, okát, időtartamát, illetve annak közlését az előállításról készített jelentésben, valamint az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson, az engedélyezésre jogosult vezető aláírásával együtt fel kell tüntetni.

Az Rtv. említett rendelkezése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként határozza meg a 8 órás időtartamot, amit indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órával hosszabbítani lehet. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdésében meghatározott arányossági követelmény is (A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával).

A fent ismertetett rendőri dokumentáció alapján megállapítható, hogy a panaszossal szembeni intézkedést 7 óra 30 perckor kezdték meg az L. áruház parkolójában, majd a kapitányságra való beszállítását követően 10 óra 40 perckor bocsátották szabadon. A rendőrség a korábbiakban ismertetettek szerint rögzítette, hogy ezen időtartam alatt pontosan milyen cselekményeket, milyen időtartamban végeztek el.

A Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök által elvégzett cselekmények száma és jellege indokolta az előállítás hosszát, nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az előállítás ideje alatt szükségtelen, vagy indokolatlan holtidők lettek volna.

Ennek következtében a Testület a panaszos előállításának idejét arányosnak minősítette, amely nem sértette a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát.

c) Azzal kapcsolatban, hogy az előállító helyiségben milyen körülményekkel szembesült a panaszos, a rendőrségi és a panaszosi állítás teljes mértékben eltérő. A panaszos állítása szerint nem lehetett kinyitni az ablakot, az őrzést végző rendőr elmondása szerint azonban az ablak nyitva volt. A panaszos állítása szerint festékszag terjengett, azonban a rendőrség ezt kategorikusan cáfolta. A panaszos olyan betegségekről számolt be panaszában, amelyeket nem tüntetett fel azon a nyilatkozaton, melyet kitöltött az előállító helyiségbe való befogadásakor. Abban a kérdésben is teljesen ellentétesen nyilatkozott a két fél, hogy a panaszos megpróbált-e segítséget kérni az őrzést végző rendőrtől.

Mivel a Testületnek nem állt rendelkezésére olyan bizonyíték, amely által megnyugtatóan eldönthető lenne az a kérdés, hogy milyen körülmények között zajlott a panaszos előállítása, ezért ebben az aspektusban a Testület nem tudta feltárni a tényállást, így a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

2) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy a rendőrök megfelelő módon gondoskodtak-e a panaszos kutyáiról, akik a gépjárműben maradtak.

A panaszos állítása szerint fel szeretne hívni a lányát, hogy a kutyákat vigye el, azonban nem állt rendelkezésére telefon, és a rendőrök nem voltak hajlandóak felhívni a lányát, emiatt később 75.000 forintot fizetett az állatvédelmi szolgálatnak.

A rendőrségi tájékoztatás szerint az intézkedés során A. G. r. törzsőrmester intézkedett a panaszos beleegyezésével a kutyák elszállításáról és őrzéséről. A helyszínen a panaszosnak nem tiltották meg, hogy mobiltelefonon értesítse a lányát az előállítás miatt, de mivel a telefon akkumulátora lemerült, így azt megtenni nem állt módjában. Ezt követően a rendőr a nyomozati érdekekre hivatkozva közölte a panaszossal, hogy az előállítását követően a kerületi rendőrkapitányságon a szolgálatirányító fogja kiértesíteni az általa megjelölt személyt, a nyilatkozata alapján.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Szolgálati Szabályzat 15. § (1) bekezdése szerint, ha az Rtv. 33-34. §-a, vagy 37. § b)-c) pontja alapján a személyt a lakásából szállítják el, szükség esetén a lakásban maradó vagyontárgyait a rendőr biztonságba helyezi, az üresen maradó lakást tanúk jelenlétében lepecsételi. A (2) bekezdés szerint a hátramaradt betegről, magatehetetlen személyről, gyermekről történő gondoskodás érdekében a rendőr intézkedik. Ha a helyszíni ellátásuk nem oldható meg, kórházba, intézetbe utalásukról kell gondoskodni, valamint karitatív szervezetet is fel lehet kérni ellátásukra. A növények, haszon- és díszállatok gondozására a helyi önkormányzat jegyzője útján kell intézkedni.

A Testület jelen panaszra tekintetében elsősorban azt vette figyelembe, hogy a rendőrök rendelkezésére állt-e enyhébb korlátozás az intézkedés céljának megvalósítása érdekében. A panaszos és a rendőrség álláspontja is megegyezik abban a kérdésben, hogy a panaszos kérte, hogy először próbálják meg a lányát értesíteni, hogy az állatvédelmi szolgálat értesítésére ne legyen szükség. Ezt a rendőrség álláspontja szerint is engedélyezték a panaszos számára, azonban, mivel nem állt rendelkezésre a panaszos saját telefonja a helyszínen, a szolgálati telefonról való telefonálást nem engedélyezték számára, nyomozati érdekekre való hivatkozással. Jelen esetben egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos már a helyszínen elismerte, hogy jogosulatlanul vette igénybe a mozgáskorlátozott kártyát, tehát elismerte, hogy a jogsértést elkövette. Erre tekintettel a Testület nem tartja megfelelőnek azt az érvelést, hogy a nyomozati érdekek tették volna indokolttá az állatvédelmi szolgálat értesítését a panaszos lányának értesítése helyett. A rendőrök jelen esetben felhívhatták volna a panaszos lányát a szolgálati telefonról, ezzel csekélyebb mértékben korlátozták volna a panaszos alapvető jogait, mivel az állatvédelmi szolgálat igénybevétele a panaszosnak számottevő anyagi ellenszolgáltatás kifizetésével járt, amely a fentiek szerint elkerülhető lett volna. A konkrét esetben nem azonosítható be olyan nyomozati érdek, amely indokolta volna, hogy a panaszosnak ne tegyék lehetővé a lánya értesítését.

Mindezekre tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy nem megfelelően jártak el a rendőrök, amikor nem értesítették a panaszos lányát a kutyák elhelyezését megelőzően, ezzel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint a tulajdonhoz való jogát sértették.

3) A Testület vizsgálta, hogy eleget tettek-e a rendőrök az azonosítási kötelezettségüknek, továbbá megfelelően közölték-e az intézkedés célját és okát.

A panaszos állítása szerint, mire visszatért a vásárlásból, három egyenruhás rendőr (két férfi és egy nő) vette körül a gépkocsit, az egyik rendőr azonosító száma * volt. A rendőrök az azonosításra vonatkozó kötelezettségüket nem teljesítették, hanem csak annyit közöltek, hogy a kutyákat elvitetik, mivel a panaszost előállítják a szabálytalan parkolás miatt. Közölték azt is,

hogy jogtalanul használta a mozgássérült igazolványt. Jogszabályi hivatkozások nem hangzottak el. A panaszos teljesen együttműködő volt, kényszerítő eszközt vele szemben nem alkalmaztak.

Az Rtv. 20. § (1) bekezdése szerint, a rendőrt az intézkedés során a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A (2) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről. A (3) bekezdés szerint, a rendőr köteles - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. A (4) bekezdés szerint, ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A Testület korábban már számos állásfoglalásban kifejtette, hogy az intézkedés formai kellékei közül csak azoknak az elmaradása tekinthető alapjogi sérelem okozására alkalmasnak, amelyek az érintett számára a későbbi jogérvényesítéshez esetlegesen szükséges információt hordoznak (pl. az intézkedő rendőr kilétére, az intézkedés céljára vonatkozó közlés), míg azon kellékek (tisztelgés, köszönés, stb.) elmaradását, amelyek ilyen információt nem tartalmaznak, nem tekinti a Testület alapjogi sérelmet okozó mulasztásnak.

A Testület az ügy gondos mérlegelése során megállapította, hogy a panaszosi és a rendőri álláspont között olyan mértékű ellentét feszül abban a kérdésben, hogy a rendőrök azonosítási kötelezettségüknek eleget tettek-e, amelyet a Testületnek nem állt módjában feloldani, mivel a panaszosi és a rendőri állásponton felül, egyéb bizonyítási eszközzel nem rendelkezett. Azonban az megállapítható, hogy a panaszos tisztában volt az intézkedő rendőr jelvéyszámával, továbbá nem volt akadályozva jogérvényesítésében, az intézkedő rendőrök kiléte egyértelműen megállapítható volt. Azt, hogy az intézkedés célját milyen részletességgel fejtették ki a panaszosnak az intézkedő rendőrök, szintén nem tudta rekonstruálni a Testület. A panaszos azonban panaszában szintén a rendőri álláspontot támasztotta alá, mely szerint pontos tájékoztatást kapott. Panaszában egyértelműen rögzítette, hogy a rendőrök „csak annyit közöltek, hogy a panaszost előállítják a szabálytalan parkolás miatt, továbbá közölték azt is, hogy jogtalanul használta a mozgássérült igazolványt”, amellyel a Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök kimerítették a tájékoztatási kötelezettségüket, pusztán a pontos jogszabályi hivatkozás megjelölésének esetleges elmaradása nem jelentheti azt, hogy a rendőri tájékoztatás nem lett volna megfelelő az intézkedés céljával kapcsolatban. A panaszos egyértelműen tisztában volt az általa elkövetett jogszerűtlen cselekménnyel, amelyet a helyszínen el is ismert.

Mindezekre tekintettel a Testület elfogadta a rendőri álláspontot, mely szerint az intézkedő rendőrök az Rtv. 20.§-ának megfelelően intézkedtek a panaszossal szemben, ezáltal nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

4) A panaszos sérelmezte az intézkedő rendőrök által vele szemben használt hangnemet és bánásmódot, azonban nem jelölt meg semmilyen érdemi körülményt, amely alátámasztaná állítását.

Az intézkedő rendőrök jelentései szerint mindannyian normális hangnemben beszéltek a panaszossal, nem részesítették nem megfelelő bánásmódban, nem történt semmilyen fenyegető gesztus részükről a panaszos irányában.

Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület a panasz bánásmódra vonatkozó része tekintetében utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára, amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Ezen törvényi rendelkezéssel összefüggésben a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége. Ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 1. pontja szerint a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie”. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület a fentiekén túlmenően utal a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakra, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A Testület a két fél előadásának alapos mérlegelését követően arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egymásnak ellentmondó rendőri és panaszosi állítások miatt nem tud megnyugtatóan állást foglalni tekintetben, hogy a rendőrök által alkalmazott hangnem és bánásmód megfelelő volt-e, ezért csakis arra az álláspontra helyezkedhet, hogy a panaszos emberi méltóságához fűződő alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

A Testület megállapította, hogy a panaszos előállítása jogszerűen és indokoltan történt, amellyel a panaszos személyes szabadsághoz való jogát jogszerűen korlátozta a rendőrség. A Testület a panaszos előállításának idejét arányosnak minősítette, amely nem sértette a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát. Mivel a Testületnek nem állt rendelkezésére olyan bizonyíték, amely által megnyugtatóan eldönthető lenne az a kérdés, hogy milyen körülmények között zajlott a panaszos előállítása, ezért ebben az aspektusban a Testület nem tudta feltárni a tényállást, így a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Testület úgy foglalt állást, hogy nem megfelelően jártak el a rendőrök, amikor nem értesítették a panaszos lányát a kutyák elhelyezését megelőzően, ezzel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint a tulajdonhoz való jogát sértették. A Testület elfogadta a rendőri álláspontot, mely szerint az intézkedő rendőrök az Rtv. 20.§-ának megfelelően intézkedtek a panaszossal szemben, ezáltal nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A Testület a két fél előadásának alapos mérlegelését követően arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egymásnak ellentmondó rendőri és panaszosi állítások miatt nem tud megnyugtatóan állást foglalni tekintetben, hogy a rendőrök által alkalmazott hangnem és bánásmód megfelelő volt-e, ezért csakis arra az álláspontra helyezkedhet, hogy a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

Tekintettel arra, hogy a Testület súlyos alapjogsérelmet állapított meg a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv. 93/A. §-ának (6) bekezdése alapján – az állásfoglalást megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2020. január 30.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag